

EL SOMNI DE LA MEVA VIDA

Vet aquí que una vegada hi havia a un poble de Barcelona un noi que es deia Diego, que tenia quinze anys i que estava fent 4t d'ESO a l'Institut Marianao. El Diego era un noi molt sociable i fill únic i, per això, era el consentit del seu pare i de la seva mare. També li agradava estudiar i jugar als videojocs.

Va arribar el març i, amb ell, les preinscripcions. Per tant, el Diego havia de decidir què fer amb el seu futur. A classe tots els seus companys tenien molt clar què fer; per exemple els seus millors amics havien decidit fer cicles formatius. L'actitud del Diego va canviar molt, ja que per aquest tema estava frustrat, la seva actitud era passiva i sempre es mostrava enfadat. Ell no sabia què estudiar ni què fer, no tenia vocació per res. Els seus pares estaven molt preocupats per la seva actitud apàtica i, sobretot, perquè havia baixat les notes.

La nit d'abans de la preinscripció, el pare del Diego va intentar parlar amb ell, però ell no va voler i se'n va anar a dormir. Aquella mateixa nit el protagonista va tenir un somni. El somni va començar com un dia normal, esmorzava i anava a l'institut a fer les classes, però a l'hora del pati un telèfon que no coneixia no parava de trucar, el va agafar i van preguntar si era el Diego. Era una veu d'una noia d'uns vint anys. Aquesta noia li va dir que li havia trucat per fer una missió. La missió era que necessitaven un noi de quinze anys com ell per anar a l'Àfrica a ajudar a tots els nens, joves i adults que hi havia allà. Ell no es creia el que li havia dit, llavors li va respondre que no hi podia anar perquè els seus pares no el deixarien. La noia, que es deia Marta, va insistir i li va dir que si feia falta anava a casa seva per parlar amb els seus pares.

A la tarda van tocar al timbre i el pare del Diego va obrir la porta i va veure la Marta. El pare la va convidar a passar i van prendre un cafè a la taula del menjador. La Marta li va explicar el projecte per al Diego; el pare i la mare al principi el van rebutjar, però després es van adonar de la situació del seu fill i, encara que no molt convençuts, van acceptar. L'endemà, el pare del Diego i el Diego van anar a l'ONG de la Creu Vermella de Barcelona, on li van especificar millor el projecte. Com van veure tots els valors i l'experiència que el seu fill tindria hi van accedir. Quan va acabar el curs, al juny, el Diego va preparar les maletes i se'n va anar a l'Aeroport on l'esperava la Marta i el grup de treballadors de la Creu Vermella. Després de més de deu hores de viatge van arribar a l'Àfrica, concretament a Burundi, un dels llocs més pobres de l'Àfrica. Quan va arribar van anar a una mena de col·legi que hi havia. Per al Diego, això va ser molt fort, perquè ell no estava acostumat a veure un col·legi amb unes condicions tan dolentes. Aleshores, el Diego va adonar-se de la sort que tenia. El Diego va parlar amb els nens africans i van compartir experiències, gustos... Els nens africans es quedaven impressionats amb el Diego, van fer unes classes de matemàtiques tots junts i van tenir una experiència molt bona. Va arribar l'hora d'anar a les seves cases, encara que estaven al carrer amb unes condicions molt dolentes. A una casa vivien més de dues famílies, hi havia nens d'un any que no tenien medicaments ni vacunes. El Diego, de sobte, es va despertar del somni. Es va llevar i va anar a parlar amb els seus pares per explicar-los el somni i els va dir el que volia estudiar. Els seus pares, contents, li van preguntar què volia fer i ell els va dir que volia estudiar Integració Social i, així, treballar per ajudar a les persones.

Finalment, el Diego va trobar la seva vocació i va aprendre que no cal deprimir-se i que el més important és lluitar pels somnis.